

Arrest

nr. 255 309 van 31 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 20 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 februari 2021.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2020, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

In het kader van verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal op 7 november 2019 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij ging in beroep tegen die beslissing, waarop zij bij 's Raads arrest nr. X van 28 juli 2020 werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2. Zoals eerder opgemerkt in voormeld arrest in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming, wordt niet betwist dat verzoekende partij als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) genoot.

3. De Raad verwijst opnieuw naar rechtspraak van Hof van Justitie van de Europese Unie waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft zij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekende partij van toepassing is.

Niet alleen de opheffing van het orgaan of van de instelling die de bescherming of de bijstand verleent, in casu UNRWA, leidt tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand, maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 56).

“Het ophouden van de bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de HCV „om welke reden ook”, omvat “eveneens de situatie (...) van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil” (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 58 en 65).

De door UNRWA verleende bijstand is derhalve, zoals eerder werd opgemerkt in voormeld arrest van de Raad, opgehouden wanneer (1) het agentschap wordt opgeheven of in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten. Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

4. Dat UNRWA officieel niet opgehouden is te bestaan, wordt, net als het feit dat het agentschap in 2020 ondanks alle moeilijkheden waarmee het wordt geconfronteerd bepaalde activiteiten op het terrein heeft kunnen voortzetten, niet betwist. Echter, lijkt de informatie in het dossier erop te wijzen dat het risico dat UNRWA niet meer in staat zou zijn om zijn opdracht te vervullen reëel en imminent is (COI Focus “Lebanon – Palestinian territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 21 augustus 2020 (update)). Gelet op de zeer snelle verslechtering van de situatie, acht de Raad meer nauwkeurige en recentere informatie essentieel om te kunnen oordelen of al dan niet moet worden vastgesteld dat de bijstand van UNRWA de facto niet langer doeltreffend is.

5. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. ”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december

2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

3.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 februari 2021, verwijst verwerende partij naar haar aanvullende nota. Zij licht toe dat de financiële situatie van UNRWA voor verzoekende partij geen enkel gevolg heeft nu verzoekende partij zelf heeft verklaard dat zij nooit bijstand heeft gevraagd en zij en haar familie, allen ambtenaren, niet in aanmerking kwamen voor bijstand. Ze stelt tevens dat uit de verklaringen van verzoekende partij zelf eveneens blijkt dat zij voor gezondheidszorg beroep deed op privé verzorging. Verwerende partij verwijst naar de beschikking waaruit blijkt dat zij mag aantonen dat de financiële situatie van UNRWA niet relevant is voor verzoekende partij nu zij helemaal geen beroep heeft gedaan op bijstand.

Verzoekende partij wijst op rechtspraak van de Franstalige collega's, sluit zich aan bij de beschikking en stelt dat de bijstand van UNRWA niet effectief is.

3.2. De Raad herneemt vooreerst de grond in voormelde beschikking waarbij erop wordt gewezen dat *"In het kader van verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal op 7 november 2019 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij ging in beroep tegen die beslissing, waarop zij bij 's Raads arrest nr. 239 101 van 28 juli 2020 werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951."*

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1, onder D, van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de UNHCR. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn"*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

3.3. De Raad verwijst vervolgens naar de grond in voormelde beschikking van 2 februari 2021 waar wordt aangegeven dat *"Zoals eerder opgemerkt in voormeld arrest in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming, wordt niet betwist dat verzoekende partij als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) genoot."*

Daargelaten de opmerking van verwerende partij ter zitting dat verzoekende partij nooit beroep heeft gedaan op die bijstand, en hetgeen hieromtrent voorts (*infra* onder puntje 3.6.1. en volgende) wordt vastgesteld, wordt ter zake niet betwist dat verzoekende partij als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van UNRWA genoot.

In dit verband kan worden gewezen op de motivering in de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat *“Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoonst dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.”*

Uit niets kan afgeleid worden dat verzoekende partij elders, buiten Gaza, een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op haar van toepassing was.

De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoekende partij van toepassing is. De Raad wijst hierbij opnieuw, net zoals in voormelde beschikking, op rechtspraak van het Europees Hof van Justitie van de Europese Unie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Zoals in de beschikking van 2 februari 2021 al werd opgemerkt, kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft zij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekende partij van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

3.4. De Raad herneemt thans de grond in de beschikking van 2 februari 2021 waarbij erop gewezen wordt dat *“Niet alleen de opheffing van het orgaan of van de instelling die de bescherming of de bijstand verleent, in casu UNRWA, leidt tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand, maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 56).*

“Het ophouden van de bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de HCV „om welke reden ook”, omvat “eveneens de situatie (...) van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil” (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 58 en 65).

De door UNRWA verleende bijstand is derhalve, zoals eerder werd opgemerkt in voormeld arrest van de Raad, opgehouden wanneer (1) het agentschap wordt opgeheven of in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA

werkzaam is te verlaten. Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.”

3.5.1. Ter terechtzitting van 6 april 2021 merkt verzoekende partij op, verwijzende naar rechtspraak van de Franstalige collega's en stellende dat zij zich aansluit bij de beschikking van 2 februari 2021, dat de bijstand van UNRWA niet effectief is.

Wat de situatie, en meer bepaald het mandaat en de activiteiten van UNRWA betreft en de mogelijkheid voor het agentschap om zijn opdracht te volbrengen, stelt verwerende partij in haar aanvullende nota van 31 maart 2021 dat UNRWA thans met een zeer ernstige financiële crisis te kampen heeft en dat UNRWA worstelt om de nodige financiering te krijgen om al zijn programma's te kunnen handhaven. De financiële crisis en de Covid-19-pandemie hebben UNRWA genoodzaakt om diverse maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs, voedselbedeling, microfinancieringsdiensten en sociale hulpverlening. Het resultaat is dat UNRWA's dienstverlening weliswaar tot een minimum beperkt is maar, hoewel de vrees bestaat dat UNRWA financieel niet meer in staat zal zijn deze dienstverlening in de toekomst verder te zetten, niet is stopgezet. Verwerende partij benadrukt dat bij het beantwoorden van de vraag of UNRWA *de facto* nog steeds in de mogelijkheid is om zijn opdracht te vervullen rekening dient gehouden te worden met de feitelijke en actuele situatie, en wijst erop dat de kerntaken nog altijd worden uitgevoerd. De tijdelijke opschorting van taken die niet tot de kernopdracht van UNRWA behoren wil niet zeggen dat UNRWA geen bijstand meer verleent. Verwerende partij vervolgt dat noch de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, noch UNRWA zelf hebben aangegeven dat het agentschap geen bijstand meer kan verlenen. Zij argumenteert dat de Algemene Vergadering van de VN op 10 december 2020 weliswaar haar bezorgdheid heeft geuit aangaande de negatieve gevolgen van de financiële crisis van UNRWA op de verdere uitvoering van de kernprogramma's van het agentschap, doch geenszins tot het besluit kwam dat UNRWA heden in de onmogelijkheid is om zijn opdracht te vervullen, en dat UNRWA zelf evenmin verklaart dat het zijn opdracht niet langer blijft uitvoeren maar het agentschap ondanks de financiële crisis en de gevolgen van de Covid-19-pandemie, en niettegenstaande sommige diensten tijdelijk zijn opgeschort en bepaalde kernprogramma's en –diensten tot een minimum zijn herleid, nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen op het vlak van voedselhulp, onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en sociale hulpverlening en wacht op zijn internationale conferentie in april 2021 om op te roepen tot donaties voor het vaststellen van het 'programme budget'. Beweren dat UNRWA heden zijn opdracht niet vervult, gaat volgens verwerende partij voorbij aan de realiteit van de inspanningen die worden geleverd, waarbij UNRWA alle mogelijke kanalen aanspreekt om bijkomende fondsen te werven en tegelijkertijd een reeks maatregelen heeft getroffen in afwachting van de internationale conferentie die voor april 2021 is gepland. Verwerende partij is van mening dat verzoekende partij, gelet op het gegeven dat UNRWA noch *de jure* noch *de facto* is opgehouden te bestaan, derhalve moet aantonen dat zij zich op het ogenblik van haar vertrek uit, dan wel bij een terugkeer naar het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond / zal bevinden en het voor UNRWA onmogelijk is haar in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Volgens het Hof van Justitie in voornoemde rechtspraak (*El Kott e.a. v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, zaak C-364/11), betreffende artikel 12, eerste lid, a) van de Kwalificatierichtlijn, thans artikel 12, eerste lid, a) van richtlijn 2011/95/EU, “... *dient te worden bepaald onder welke omstandigheden kan worden aangenomen dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden*” (§ 55), leidt “*niet alleen de opheffing van ... [UNRWA], (...) tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand (...), maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen.*” (§ 56), is “het bovenal de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand (...) die moet ophouden, en niet het bestaan van dit orgaan, om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen.” (§ 57), en kunnen de “*woorden [...] [van artikel 12, eerste lid, a), tweede zin], aldus (...) worden uitgelegd dat zij alleen gebeurtenissen betreffen die rechtstreeks met het UNRWA verband houden, zoals de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen*” (§ 58). (eigen onderlijning)

3.5.2. De partijen betogen niet dat UNRWA heeft opgehouden te bestaan.

Het gaat er dus om, overeenkomstig voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie, te bepalen of een gebeurtenis aangaande UNRWA deze organisatie in het algemeen rechtstreeks in een toestand brengt

waarin zij thans niet in staat is haar opdracht te vervullen ten aanzien van de Palestijnse vluchtelingen in Gaza die onder haar bescherming staan.

Om deze vraag te beantwoorden, kan de Raad alleen rekening houden met de informatie die hem door de partijen is verstrekt.

In wezen blijkt uit de door verwerende partij overgelegde stukken dat UNRWA reeds vijf jaar met ernstige financiële problemen te kampen heeft, die haar hebben gedwongen haar bijstand te verminderen of te herzien, en dat deze problemen in het jaar 2020 nog zijn verergerd door nieuwe begrotingsmoeilijkheden, die met name verband houden met de Covid-19-pandemie. Bovendien had die pandemie ook zeer grote gevolgen voor de praktische mogelijkheden van UNRWA om bijstand te verlenen aan de onder haar mandaat vallende Palestijnse vluchtelingen die in de Gazastrook verblijven. Het argument, niet anders gestaafd dan door een loutere onnauwkeurige verwijzing naar de website van UNRWA, dat, zoals het agentschap op zijn website verklaart, nog steeds UNRWA-diensten worden verleend (COI, p. 13), doet niets af aan deze bevindingen. De Raad leest overigens in de COI Focus *“The UNRWA financial crisis and its impact on programmes”* van 23 februari 2021 dat UNRWA op 28 januari 2021 verklaarde dat het een financieringscrisis verwacht vanaf maart 2021 en dat het verwachte tekort op grotere schaal kan leiden tot de financiële ineenstorting van het agentschap. UNRWA houdt hierbij rekening met het vooruitzicht van de hervatting van de Amerikaanse financiering en verwacht dus een iets hoger inkomen dan in 2020, maar stelt dat deze lichte stijging van de fondsen de enorme verplichtingen van het agentschap niet zal kunnen dekken. UNRWA verwacht voor 2021 en budgettekort van meer dan 200 miljoen dollar (COI, p. 13).

Wat de stelling van verwerende partij betreft dat de activiteiten van UNRWA, waarvan het mandaat tot 2023 is verlengd, in wezen niet zijn gestaakt en dat dit agentschap zijn opdracht in de Gazastrook blijft vervullen ondanks de aanzienlijke moeilijkheden die het ondervindt, is de Raad van oordeel dat de informatie in de COI Focus van 23 februari 2021 van dien aard is dat deze stelling aanzienlijk wordt afgezwakt. In dit informatierapport wordt namelijk herhaaldelijk duidelijk gemaakt dat UNRWA, zoals zij op haar website verklaart, weliswaar haar diensten blijft verlenen, maar dat het huidige budgettaire klimaat haar dwingt tot aanzienlijke besnoeiingen op de uitgaven, herschikkingen van middelen en financiële opportuniteiten, die inderdaad gevolgen hebben gehad voor de bijstand die zij geacht wordt te verlenen uit hoofde van haar mandaat, in het bijzonder met betrekking tot basisbehoeften (zo)als gezondheidszorg, elementaire voedselhulp en financiële bijstand, en een waardige en veilige leefomgeving. In het rapport wordt het volgende geconstateerd: (i) de infrastructuurwerkzaamheden zijn stopgezet en de humanitaire hulpverlening is teruggeschroefd, waarbij de dienstverlening tot het minimum is beperkt (p. 8); (ii) de armoede is toegenomen en bepaalde diensten zijn beperkt tot de meest kwetsbaren, de kwaliteit van de gezondheidszorg is verslechterd, en de secundaire en tertiaire zorg wordt uitbesteed aan particuliere ziekenhuizen zonder garantie op vergoeding (p. 9 en p. 14); (iii) financiële steun onder het bestaansminimum, bevrozing van nieuwe begunstigen en uitstel van het onderhoud van gebouwen en infrastructuurwerkzaamheden (p. 18). Wat meer bepaald de situatie in de Gazastrook betreft (p. 20-24), wordt in de meest recente informatie in dit rapport vermeld dat voedseldistributies, financiële hulp en medische zorg worden verstrekt aan de vluchtelingen met de meest kritieke behoeften waarbij voedselbedeling wordt gezien als een absolute humanitaire noodzaak en de hoogste prioriteit krijgt, hetgeen ertoe leidt dat andere diensten zoals het *“Community Mental Health Programme (CMHP)”*, het *“Job Creation Programme”* en de *“transitional shelter cash assistance”* worden teruggeschroefd, dat UNRWA in februari 2021 zal overschakelen op universele voedselhulp en voortaan voedselhulp zal verschaffen aan alle geregistreerde Palestijnen in Gaza, waarbij echter bepaalde categorieën van personen die beschikken over een gegarandeerd en stabiel inkomen, zoals personeel van UNRWA en overheidsmedewerkers, worden uitgesloten om voorrang te geven aan pasgeboren baby's en ten gevolge van welke beslissing de *“yellow voucher – double portions food”* voor de allerarmsten (minimum 770.000 begunstigen) wordt afgeschaft, een beslissing waarvan wordt verwacht dat ze duizenden vluchtelingen zal schaden nu deze resulteert in een aanzienlijke vermindering van voedselhulp aan mensen met een beperkt inkomen, dat nieuwe toelatingen tot het hulpprogramma sinds februari 2020 bevroren blijven, en dat de bouw, de wederopbouw en het herstel van opvangvoorzieningen tijdelijk zijn opgeschort.

Concluderend merkt de Raad op dat in de Gazastrook slechts minimale diensten door UNRWA worden gehandhaafd.

In de aanvullende nota betoogt verwerende partij dat deze situatie de conclusie uitsluit dat de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook zou zijn stopgezet. Beweren dat UNRWA heden zijn opdracht niet

vervult, gaat naar het oordeel van verwerende partij voorbij aan de realiteit van de inspanningen die worden geleverd, waarbij UNRWA alle mogelijke kanalen aanspreekt om bijkomende fondsen te werven en tegelijkertijd een reeks maatregelen heeft getroffen in afwachting van de internationale conferentie die voor april 2021 is gepland. Volgens verwerende partij is de dienstverlening weliswaar minimaal, maar niet stopgezet, waarbij zij erop wijst dat rekening dient te worden gehouden met de feitelijke gegevens en de kerntaken nog altijd worden uitgevoerd. Ze wijst er in dit verband voorts op dat noch de Algemene Vergadering van de VN, noch UNRWA zelf hebben aangegeven dat het agentschap geen bijstand meer kan verlenen, en meent dat de tijdelijke opschorting van bepaalde taken niet wil zeggen dat UNRWA geen bijstand meer verleent.

De Raad herinnert eraan dat de uitsluitingsclausule van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, evenals de andere daarin opgenomen uitsluitingsclausules, strikt moet worden uitgelegd (zie het arrest *El Kot e.a.*, reeds aangehaald, § 47). Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de beëindiging van de activiteiten van UNRWA definitief of volledig moet zijn, opdat de verzoeker van de volledige uitwerking van het Vluchtelingenverdrag zou kunnen genieten.

De enkele vaststelling dat UNRWA op de dag waarop de Raad zijn besluit neemt, in het algemeen niet in staat is zijn taken uit te voeren, volstaat om te concluderen dat verzoekende partij recht heeft op erkenning als vluchteling, ook al is deze beëindiging niet noodzakelijkerwijs definitief.

3.5.3. Wat betreft de verwijzing in de aanvullende nota naar de (eventuele) organisatie van een internationale conferentie in april 2021 om op te roepen tot donaties voor het vaststellen van het 'programme budget' en de vermelding in voornoemde COI Focus van de eventuele hervatting van de financiering van de UNRWA door de Verenigde Staten van Amerika, waarbij expliciet wordt vermeld dat president Biden niet heeft gezegd wanneer en of de UNRWA-financiering zou terugkeren naar het vorige niveau (p. 12), is de Raad van oordeel dat hij zich, rekening houdende met de informatie waarover hij thans beschikt, moet uitspreken over de huidige situatie van UNRWA, zonder rekening te houden met onzekere toekomstige elementen (zie hierboven, de rechtspraak van het HvJ). Verwerende partij benadrukt in haar aanvullende nota overigens ook zelf dat veronderstellingen of speculaties over wat er in de nabije of verdere toekomst zou kunnen gebeuren niet in overweging kunnen worden genomen.

Voorts merkt de Raad op dat de huidige stopzetting van de bijstand van UNRWA van onvoorspelbare duur is. De in dit stadium nog zeer hypothetische omstandigheid dat het functioneren van UNRWA in de toekomst zou kunnen verbeteren, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

3.5.4. Bijgevolg is de Raad van oordeel dat de verslechtering van de werkomstandigheden van UNRWA in de Gazastrook een zodanig niveau heeft bereikt dat, hoewel het agentschap zijn aanwezigheid in Gaza niet formeel heeft stopgezet, het in de praktijk met dermate ernstige operationele moeilijkheden wordt geconfronteerd dat de Palestijnse vluchtelingen in het algemeen niet meer kunnen rekenen op de bescherming of bijstand van het agentschap op dit werkterrein.

Hoewel deze analyse niet uitsluit dat verwerende partij aantoonde dat verzoekende partij daadwerkelijk bijstand van UNRWA ontvangt wegens bijzondere omstandigheden, ziet de Raad in het administratief dossier noch in het rechtsplegingsdossier enige aanwijzing waaruit blijkt dat dit in het onderhavige geval het geval zou zijn.

3.6.1. Verwerende partij is in haar aanvullende nota van 31 maart 2021 de mening toegedaan dat verzoekende partij moet aantonen dat zij zich op het ogenblik van haar vertrek uit, dan wel bij een terugkeer naar het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond / zal bevinden en het voor UNRWA onmogelijk is haar in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Verwerende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van het Hof van Justitie en beklemtoont dat de vraag of UNRWA daadwerkelijk niet in staat is om de betrokkene levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee deze organisatie is belast en of diens gevolgde door de UNRWA aan de betrokkene geboden bescherming en bijstand is opgehouden, moet worden beantwoord op basis van een individuele beoordeling van alle relevante gegevens (HvJ 13 januari 2021, C-507/19, *Bundesrepublik Deutschland v. XT*, § 55). Vervolgens benadrukt verwerende partij dat het bovenal de daadwerkelijk door UNRWA verleende bijstand is die moet ophouden om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 57). Verwerende partij betoogt en onderstreept dat een

bijstand die nooit daadwerkelijk verleend of ingeroepen werd logischerwijze niet kan ophouden te bestaan.

Verwijzende naar die betreffende aanvullende nota, laat verwerende partij ter zitting van 6 april 2021 gelden dat zij mag aantonen dat de financiële situatie van UNRWA niet relevant is voor verzoekende partij nu zij helemaal geen beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Ze wijst er dienaangaande op dat verzoekende partij zelf heeft verklaard dat zij nooit bijstand heeft gevraagd en dat zij en haar familie als ambtenaren ook niet in aanmerking kwamen voor bijstand. Verwerende partij meent dat de financiële situatie van UNRWA voor verzoekende partij dan ook geen enkel gevolg heeft en dus *in casu* irrelevant is. Voorts wijst ze er nog op dat uit verzoekende partij haar verklaringen eveneens blijkt dat zij voor gezondheidszorg beroep deed op privé verzorging.

De verwerende partij herneemt hiermee in wezen haar standpunt zoals uiteengezet in voormelde aanvullende nota. Daarin wordt, met verwijzing naar voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie, opgeworpen dat de verzoeker om internationale bescherming *in concreto* moet aantonen dat de verslechtering van de werkomstandigheden van UNRWA en de ernstige operationele moeilijkheden waarmee het agentschap geconfronteerd wordt tot gevolg heeft dat de bijstand van UNRWA in de Gazastrook in zijn hoofde is opgehouden. Het komt, zo luidt de nota, aan de verzoeker toe om aan te tonen dat de programma's waarop hij persoonlijk daadwerkelijk beroep deed toen hij in Gaza verbleef of waarop hij persoonlijk beroep zou moeten doen bij een terugkeer naar Gaza niet langer operationeel zijn, of tot een zodanig minimum zijn herleid dat er dient besloten te worden dat UNRWA in de onmogelijkheid is om verzoeker de levensomstandigheden te bieden conform de opdracht waarmee het is belast. Vervolgens wordt ter zake *“vastgesteld (...) dat verzoeker aangaande de bijstand van UNRWA vooreerst verklaarde dat zijn familie niet in aanmerking kwam voor materiële bijstand van UNRWA omdat zij allen ambtenaren waren en aldus geacht werden voldoende te verdienen (NPO 8/10/2019, vragen 82 en 83). Verzoeker verklaarde voorts dat hij steeds naar een staatsschool geweest is (NPO 8/10/2019 vraag 84) en dat hij en zijn familie geen beroep deden op UNRWA voor medische zorgen (NPO 8/10/2019, vraag 86). Aldus blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij op het ogenblik van zijn vertrek uit de Gazastrook persoonlijk geen beroep deed op de diensten van UNRWA”*.

De aanvullende nota vervolgt dat *“Rekening houdend met het gegeven dat (i) enkel de daadwerkelijk verleende bijstand kan ophouden te bestaan; (ii) uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij op het ogenblik van zijn vertrek zelf geen beroep deed op de bijstand van UNRWA; en (iii) nergens uit verzoekers verklaringen, noch uit de door hem voorgelegde stukken blijkt dat hij bij een terugkeer naar Gaza beroep zal moeten doen op diensten van UNRWA die heden niet langer operationeel zouden zijn, dient aldus besloten te worden dat verzoeker geenszins concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bijstand van UNRWA in zijn hoofde is opgehouden in de zin van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie”*. De commissaris-generaal meent dat aangezien verzoekende partij uitdrukkelijk verklaard heeft dat zij op het ogenblik van haar vertrek zelf geen beroep deed op de bijstand van UNRWA, er logischerwijze niet van het Commissariaat-generaal kan worden verwacht aan te tonen dat verzoekende partij bij een terugkeer naar de Gazastrook beroep zal kunnen doen op de diensten van UNRWA, waar zij voorheen nooit gebruik van heeft gemaakt dan wel nood aan heeft gehad. In de aanvullende nota wordt vervolgens verwezen naar rechtspraak van de Raad waarin wordt gesteld dat de vaststelling dat het rechtsplegingsdossier geen informatie bevat met betrekking tot de werking en financiering van UNRWA *“niet relevant is”* wanneer de verzoekende partij uitdrukkelijk stelt dat zij de bescherming en bijstand van UNRWA niet gevraagd heeft en ook niet nodig heeft, en dat dit des te meer het geval is wanneer de verzoekende partij ook niet stelt of geen begin van bewijs bijbrengt dat het agentschap (*de jure*) opgehouden is te bestaan. Tot slot wordt in de aanvullende nota aangevoerd dat *“De vaststelling dat de Raad van oordeel is dat UNRWA heden de facto in de onmogelijkheid is om zijn opdracht te vervullen is, is bijgevolg evenmin relevant voor een verzoeker die uitdrukkelijk verklaard heeft dat hij nooit beroep heeft gedaan op de diensten van UNRWA”*.

3.6.2. De Raad wijst erop dat in de zaak *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal* het Hof van Justitie van oordeel was dat de registratie bij UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp van UNRWA werd verkregen (HvJ, 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*: *“51 Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1, D, van het verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten.*

52 Hoewel de registratie bij het UNRWA toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten, is in punt 45 van het onderhavige arrest uiteengezet dat een dergelijke hulp zelfs zonder registratie kan worden geboden, zodat het de rechthebbende moet worden toegestaan dat bewijs met elk ander middel te leveren. (...)” (eigen onderlijning). Hieruit volgt dat het bewijs van daadwerkelijke bijstand wordt geleverd door de registratie bij UNRWA of door elk ander middel.

Dit wordt niet tegengesproken in het arrest El Kott (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*), waar wordt onderzocht onder welke omstandigheden de uitsluitingsgrond uit artikel 1D niet (meer) van toepassing is: “49 Dat voornoemde bepaling van het Verdrag van Genève, waar artikel 12, lid 1, sub a, eerste volzin, van richtlijn 2004/83 naar verwijst, zich beperkt tot het uitsluiten van de werkingssfeer ervan van de personen die „thans” bescherming of bijstand „genieten” van dergelijke andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, kan niet aldus worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin het UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. (...)”

52 Bijgevolg moet artikel 12, lid 1, sub a, eerste volzin, van de richtlijn aldus worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die, zoals verzoekers in het hoofdgeding, die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asielverzoek in een lidstaat, voor zover die bijstand evenwel niet is opgehouden in de zin van de tweede volzin van datzelfde lid 1, sub a. (...)”

55 Aangezien het loutere feit dat de aanvrager van de vluchtelingenstatus het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, verlaat, ongeacht de reden van dat vertrek, de in artikel 12, lid 1, sub a, eerste volzin, van richtlijn 2004/83 neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet kan beëindigen, dient te worden bepaald onder welke omstandigheden kan worden aangenomen dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden in de zin van de tweede volzin van die bepaling.

56 Dienaangaande moet worden vastgesteld dat niet alleen de opheffing van het orgaan of van de instelling die de bescherming of de bijstand verleent, leidt tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand in de zin van de tweede volzin van dat artikel 12, lid 1, sub a, maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen.

57 Uit de woorden „[i]s die bescherming of bijstand [...] opgehouden” die de tweede volzin van artikel 12, lid 1, sub a, van richtlijn 2004/83 inleiden, volgt namelijk dat het bovenal de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand is die moet ophouden, en niet het bestaan van dit orgaan, om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen.

58 Hoewel de bovenvermelde woorden op zich beschouwd aldus kunnen worden uitgelegd dat zij alleen gebeurtenissen betreffen die rechtstreeks met het UNRWA verband houden, zoals de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen, vereisen de woorden „om welke reden ook” die erop volgen in die tweede volzin echter dat deze aldus wordt uitgelegd dat de reden voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten. (...)”

63 (...) moet worden aangenomen dat een Palestijnse vluchteling gedwongen is het gebied te verlaten waarin het UNRWA werkzaam is, wanneer hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.”

Het standpunt van het Hof van Justitie in het arrest Bolbol dat een registratie bij UNRWA toereikend bewijs vormt dat daadwerkelijke hulp wordt genoten, wordt evenmin tegengesproken in de zaak Alheto (HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia zo behantsite*), waar het Hof voor recht verklaarde dat “Artikel 12, lid 1, onder a), van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 10, lid 2, van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, moet aldus worden uitgelegd dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door een persoon die bij de Organisatie van de Verenigde Naties voor Hulpverlening aan Palestijnse Vluchtelingen in het Nabije Oosten (UNRWA) is geregistreerd, onderzoek vereist naar de vraag of deze persoon daadwerkelijk bescherming of bijstand van deze organisatie geniet (...)” Het Hof

wijzigt hiermee immers niets aan haar eerdere rechtspraak dat het bewijs van daadwerkelijke bijstand wordt geleverd, hetzij door de registratie bij UNRWA aan te tonen, hetzij door elk ander middel.

De Raad herhaalt en benadrukt dat verzoekende partij, zoals eerder in het kader van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld en door de partijen niet wordt betwist -ook heden niet in de aanvullende nota of ter zitting-, een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er UNRWA-geregistreerd is. Dat verzoekende partij verklaart dat zij, net als haar familie, voor (het ogenblik van) haar vertrek uit de Gazastrook persoonlijk geen beroep deed op de diensten van UNRWA, wijzigt niets aan het voorgaande. In dit verband dient het standpunt van het Hof van Justitie in het arrest *Bolbol* te worden onderstreept dat de registratie bij UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp van UNRWA werd verkregen.

3.6.3. Gelet op het voorgaande, moet aldus worden aangenomen dat verzoekende partij daadwerkelijke bijstand genoot van UNRWA, niettegenstaande zij daarvan geen gebruik zou hebben gemaakt. Hieruit blijkt, zo weze herhaald en dit wordt door de partijen geenszins in vraag/ter discussie gesteld, dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoekende partij van toepassing was.

3.7. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, dient aldus te worden vastgesteld dat verzoekende partij, na daadwerkelijk de bescherming of bijstand van UNRWA te hebben genoten, deze niet langer geniet om een reden buiten haar invloed en onafhankelijk van haar wil en dat bijgevolg de bijstand van UNRWA in haar hoofde is opgehouden.

3.8. Verwerende partij kan bovendien niet worden gevolgd in haar standpunt dat de vaststelling dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel is dat UNRWA heden *de facto* in de onmogelijkheid is om zijn opdracht te vervullen niet relevant is voor een verzoeker die uitdrukkelijk verklaard heeft dat hij nooit beroep heeft gedaan op de diensten van UNRWA.

Verwerende partij verliest hierbij immers uit het oog dat UNRWA niet louter materiële bijstand verleent maar meer algemeen tot taak heeft het welzijn en de menselijke ontwikkeling van de Palestijnse vluchtelingen te dienen. Zoals ook wordt benadrukt door het Hof van Justitie in de zaak *Alheto* (HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia zo behantsite*) is UNRWA opgericht voor de bescherming en de bijstand in de Gazastrook, de Westelijke Jordaanoever, Jordanië, Libanon en Syrië, van Palestijnen in hun hoedanigheid van "vluchtelingen uit Palestina". Eenieder die, zoals verzoekende partij, bij UNRWA is geregistreerd, dient dus in aanmerking te komen voor bescherming en bijstand van deze organisatie ten behoeve van zijn welzijn als vluchteling (§ 6 en § 84). Het Hof wees eerder ook al op de doelstelling van artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU, die met name de bedoeling heeft om Palestijnse vluchtelingen blijvende bescherming te bieden door middel van een daadwerkelijke bescherming of bijstand en niet alleen door het bestaan te waarborgen van organen of instellingen die belast zijn met het verlenen van die bijstand of bescherming, zoals tevens blijkt uit paragraaf 20 van resolutie 302 (IV) juncto paragraaf 6 van resolutie 2252 (ES-V) van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 60).

De Raad herinnert ook aan de doelstelling van artikel 1, D van het Verdrag van Genève, waar artikel 12, lid 1, sub a, van richtlijn 2011/95 naar verwijst, namelijk enerzijds al diegenen die de door UNRWA verleende bijstand genieten van de toepassing van dit verdrag uit te sluiten en anderzijds blijvende bescherming bieden aan Palestijnse vluchtelingen, in die hoedanigheid, totdat hun positie definitief is geregeld overeenkomstig de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 62). Het staat vast dat de positie van de personen die UNRWA-bijstand genieten tot op heden niet definitief is geregeld.

3.9. Tot slot blijkt uit het administratief dossier niet dat op verzoekende partij een andere uitsluitingsclausule van toepassing is dan die van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

4. De bestreden beslissing dient derhalve te worden hervormd en verzoekende partij dient te worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 1, D, tweede alinea van het Vluchtelingenverdrag.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS